

Møde af et „Menighedsraad“, som imidlertid var blevet dannet, havde man paa Forslag af Væver Hansen forandret denne Plan og besluttet, at man tværtimod denne Gang skulde møde fuldtalligt til Gudstjenesten for at have saa mange Vidner som muligt imod Provsten, i Fald han — hvad der var at vente — skulde forløbe sig i sin Præken. Det var nu Meningen at paahøre ham med den fuldkomneste Ro og Opmærksomhed. Men overskred han i sin Tale en vis Sømmelighedsgrænse, skulde hele Menigheden paa et givet Tegn fra Væver Hansen rejse sig og forlade Kirken for siden at indsende en af alle tilstedeværende underskreven Klage til Stiftet.

Paa Slaget ni saas „Dødens“ Knokkelskikkelse at haste med lange Skridt over Gravene henne fra sin Udkigsplads ved Hjørnet af Kirkegaardsmuren. Provstens Kalesche var i Sigte ude mellem de nordre Bakker.

Et Øjeblik efter lod den gamle Melankoliker oppe i Taarnet atter sine Gravtoner høre, og Kvinderne begyndte at trække i Gaasegang ind i Kirken. Mændene derimod samlede sig efter forudgaaende Aftale paa bægge Sider af Indgangen for her at modtage Provsten i Flok og uden at hilse.

Dette skete ligeledes paa Forslag af Væveren, hvis Hensigt det i det hele var ved alle tilladelige